

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa H. K.
przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Aresztu Śledczego w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 lipca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 18 września 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego;**
- 3) przyznaje adw. A. M. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych), powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 18 września 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powoda od wyroku Sądu pierwszej instancji oddalającego powództwo o zasądzenie zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych powoda w czasie pobytu w areszcie śledczym przez umieszczenie go w przeludnionej celi oraz w warunkach nie odpowiadających przepisom regulującym warunki osadzenia w zakładach karnych i aresztach śledczych.

Sądy ustaliły między innymi, że powód przebywał w pozwanym Areszcie Śledczym od 30 grudnia 2008 r. do 18 marca 2009 r., z czego w okresie od 1 do 4 stycznia 2009 r. w celi o powierzchni mieszkalnej 9,76 m. kw., przeznaczonej dla trzech osób, w której przebywało czterech osadzonych. Pozostałe warunki przez cały okres pobytu powoda odpowiadały wymaganiom wynikającym z obowiązujących w tym zakresie przepisów prawa.

W tej sytuacji Sądy uznały, że wprowadzie w wyniku osadzenia w przeludnionej celi doszło do bezprawnego naruszenia dóbr osobistych powoda, jednak krótkotrwałość naruszenia, niewielki zakres przekroczenia powierzchni celi oraz zachowanie wymaganych standardów w pozostałym zakresie prowadzą do wniosku, że powód nie doznał krzywdy podlegającej wyrównaniu w sposób przewidziany w art. 448 k.c.

W skardze kasacyjnej opartej na drugiej podstawie i zarzutach naruszenia art. 378 § 1, art. 382 i art. 233 k.p.c., powód jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał na jej oczywistą zasadność ze względu na naruszenie powyższych przepisów, w wyniku czego doszło do nie rozpoznania części zarzutów apelacyjnych, a w konsekwencji nie dokonania przez Sąd drugiej instancji prawidłowej kontroli instancyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do oceny, że powód nie wykazał, iż skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt. 4 k.p.c., a więc, że w sprawie doszło

do kwalifikowanego, oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego określonych przepisów prawa, nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż mimo oczywistego nawet naruszenia przepisów, może zapaść prawidłowy wyrok (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07, nie publ.).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowi powtórzenie zarzutów przedstawionych w podstawach kasacyjnych i w dużym stopniu sprowadza się do niedopuszczalnego w skardze kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.) kwestionowania ustaleń faktycznych i oceny dowodów dokonanych przez Sądy oraz twierdzenia o niewątpliwym naruszeniu dóbr osobistych powoda w wyniku niewłaściwych warunków panujących w pozwanym Areszcie. Brak w nim argumentów pozwalających na stwierdzenie, że Sąd Apelacyjny w sposób oczywisty naruszył prawo. W szczególności nie ma podstaw do stwierdzenia, iż Sąd Apelacyjny nie rozpoznał wszystkich zarzutów apelacyjnych, gdyż nawet pobieżne tylko zapoznanie się z uzasadnieniem tego Sądu pozwala na stwierdzenie, że odniósł się on w sposób kompleksowy do wszystkich zarzutów apelacyjnych, w tym również do tych, które obecnie skarżący wskazuje jako pominięte. Rozważył bowiem zarzut nie wydania przez Sąd Okręgowy decyzji procesowych dotyczących pozostałych wniosków dowodowych powoda (k. 9 i 10 uzasadnienia) i ocenił wpływ tego uchybienia na wynik sprawy. Nawet jeżeli pominął jeden z tych zarzutów, to niewątpliwie trudno uznać to za kwalifikowane, oczywiste naruszenie prawa, skutkujące wydaniem oczywiście wadliwego wyroku, a w każdym razie skarżący nie przedstawił przekonujących argumentów, które uzasadniałyby taką ocenę.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu w granicach

zaskarżenia. Należy w tym miejscu stwierdzić, że - wbrew stanowisku strony pozwanej – nie było podstaw do odrzucenia skargi kasacyjnej w części dotyczącej rozstrzygnięcia przez Sąd Apelacyjny o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym, gdyż stanowi ono integralną część wyroku Sądu drugiej instancji wynikającą z oddalenia apelacji i dzieli los tego wyroku w razie jego zaskarżenia.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., a o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym, na podstawie § 19 i 20 w zw. z § 11 pkt. 25 i § 13 ust.4 pkt.1 oraz § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (j.t: Dz. U. z 2013 r., poz.461).